

Præsident Xi Jinping taler ved den officielle åbning af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank

16. januar 2016 – Det var med en hel del stolthed, at Kinas præsident Xi Jinping talte ved den officielle åbning af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB. I oktober måned 2013, en måned efter præsident Xi i Jakarta lancerede et banebrydende forslag om et Økonomisk Silkevejsbælte, foreslog han AIIB. Alt imens det ikke stod klart på det tidspunkt, hvor meget støtte, AIIB ville indhente, så var verdens behov for infrastruktur så stort, at ikke engang Obamaregeringens forsøg på at afskrække selv europæiske lande fra at tilslutte sig, kunne svække den underdønning af støtte fra selv uden for Asien, og AIIB omfatter nu 57 nationer fra Asien og hele verden som stiftende medlemmer. »Stiftelsen og åbningen af AIIB betyder også en hel del for reformeringen af det globale, økonomiske styringssystem«, sagde Xi til de delegerede. »Det er i overensstemmelse med den voksende tendens i det globale, økonomiske landskab og vil være med til at gøre det globale, økonomiske styringssystem mere retfærdigt, ligeværdigt og effektivt.«

»Stiftelsen og åbningen af AIIB vil i realiteten forstærke investering i styrkelse af infrastrukturudvikling i Asien«, sagde Xi. »Det vil tjene til at kanalisere flere ressourcer, især private investeringer, til infrastrukturprojekter til fremme af regionale tilslutningsmuligheder og økonomisk integration. Det vil medføre et bedre investeringsmiljø og flere jobmuligheder og udløse større mellem- og langfristet udviklingspotentialer for asiatiske udviklings-medlemslande. Dette vil igen stimulere økonomisk vækst i Asien og den videre verden.«

»Efterspørgslen på infrastruktur er enorm. Institutioner for investering i infrastruktur, gamle såvel som nye, har meget at tilbyde hinanden og kan meget vel samarbejde om fælles finansiering, udveksling af viden og opbygning af kapacitet. De kan indgå i godartet konkurrence med hinanden, lære af og forstærke hinanden og sammen gå frem. Dette er en måde, hvorpå multilaterale udviklingsinstitutioner får mulighed for at bidrage mere til infrastruktur-tilslutningsmuligheder og bæredygtig, økonomisk udvikling i regionen.«

»Alt imens udviklingslande udgør grundstammen i AIIB-medlemsskabet, så tiltrækker banken også et stort antal udviklede lande som medlemmer. En så enestående styrke gør det til en bro og et bånd for fremme af både syd-syd-samarbejde og nord-syd-samarbejde«, sagde Xi. Åbningen af AIIB udstiller også løggen i de vestlige finansielle medier, der, i kølvandet på uroen på aktiemarkedene, har udspytet dommedagsscenerier om den asiatiske økonomi. Præsident Xi meddelte også, at Kina ville investere yderligere \$50 mio. i AIIB's kapital. I interviews med kinesiske medier gav de internationale delegerede til AIIB's åbningskonference, inklusive besøgende, udenlandske ministre, udtryk for stor optimisme over de fremtidige muligheder med lanceringen af denne institution. Selv Filippinerne, der er fastlåst i en bitter strid med Kina over maritime grænselinjer, har følt det nødvendigt at deltage i den udviklingspolitik, som stiftelsen af AIIB varsler om.

**Kina responderer til
præsident Obamas årlige**

Tale til Den amerikanske Kongres – hans sidste

14. januar 2016 – Kinas officielle regeringsavis *Xinhua* udgav i dag en respons til præsident Obamas årlige tale til Den amerikanske Kongres, af en af sine journalister, Liu Si.

»Tirsdagens svanesang for Barack Obamas præsidentskab var ikke imponerende«, skrev han, »ud over hans højtravende retorik – 'De forenede Stater er den mest magtfulde nation på Jorden'«.

Liu Si henviste til Obamas tema om »forandring« for syv år siden, men der var ikke mange forandringer som resultat: »For det første er der de to krige i Afghanistan og Irak, som Obama lovede at afslutte, da han tiltrådte i 2009. Dernæst er der indsatsen for en fredsproces mellem Israel og Palæstina.« I stedet ser vi »flere problemer i Mellemøsten – et samfund i forfald, endeløse konflikter, utallige flygtninge, opkomsten af Islamisk Stat og en fredsproces, der negligeres.« Han bemærker, at »militære aktioner ikke vil udrydde terrorister, med mindre Det Hvide Hus forfølger en anden orientering i sin udenrigspolitik og militærstrategi.«

Om Kina siger Liu Si, at »Obama i talen understregede, at det vil blive USA snarere end Kina, der vil fastsætte reglerne i Asien, i kontrast til Kinas idé om, at Stillehavet er stort nok til både at imødekomme Kina og USA«.

Han konkluderer: »Uanset, hvor meget Washington længes efter sine 'gode, gamle dage', må det konfrontere den kendsgerning, at verden hastigt bevæger sig mod en multi-polær verden, og den falske stolthed med 'Amerika er førende i verden' vil blot vise sig kontraproduktiv i USA's interaktioner med resten af verden.«

Kina bliver Asiens førende eksportør af højteknologiske produkter

4. januar, 2016 – Kinas andel af Asiens samlede eksport af højteknologiske produkter er steget fra 9,4 % i år 2000 til 43,7 % i 2014, hvilket gør Kina til Asiens førende eksportør af højteknologi, langt foran Japan (der skrumpede fra 25,5 % til 7,7 %) og Sydkorea (der forblev på omtrent de samme 9,4 %) ifølge *Kinas Nationale Radio* (CNR), der i søndags citerede statistikker fra ADB's Asian Economic Integration rapport for 2015.

Rapporten viser, at de mest efterspurgte af Kinas højteknologiske varer i Asien, er højhastighedsjernbaner, kernekraft og satellitter. I Thailand benytter man i vid udstrækning Beidou GPS-navigationssystemet. I Malaysia er den kinesiske eksport af luftfartsudstyr og -dele steget i forhold til sidste års eksport.

I Indonesien vandt Kina udbuddet af landets første højhastigheds-jernbaneprojekt, hvilket betyder, at "Kinas teknologi har gjort sin entré i landet", sagde *Peoples Daily*.

Foto: Kina sigter på at eksportere sine højhastighedstog.

Kinas præsident insisterer på udvikling af innovation som nøglen til økonomisk vækst

3. januar 2016 – I en tale, der citeres i det Kinesiske Kommunistiske Partis avis *Qiushi* i dag, sagde den kinesiske præsident Xi Jinping, at »Kina vil stå over for voksende udfordringer i de næste fem år, for hvilke en stærk stimulering for at styrke udvikling ikke længere vil være løsningen.« At sikre kvalitet i væksten var lige så vigtigt som at bevare vækstraten. Xi sagde: »Udvikling af innovation er en løsning på [at finde en ny, økonomisk] motor for vækst. Kinas innovation er ikke stærk nok, og det teknologiske udviklingsniveau er ikke højt nok.« Han tilføjede, at dette var en hindring for landets stærke behov for en økonomisk transition.

Qiushi rapporterer om Xis tale, som han holdt 29. okt. under et møde, der markerede afslutningen af den 18. partikongres' femte plenum. I denne tale, bemærker *Qiushi*, påpegede Xi de globale økonomiske, politiske og militære spørgsmål, der udgjorde risici for landet og sagde: »Kina kan ikke forlade sig på vidstrakt udvikling og stærk stimulering for at opnå disse mål, for ellers vil landet gentage den gamle vej, og dernæst skabe nye modsætninger og problemer.« Xi tilføjede: »At udvide investeringer kunne være med til at fremme væksten, men ineffektive investeringer, der ikke gav nogen indtægter, ville sluttelig blive til dårlig gæld og udgøre finansielle risici for selskaber og budgetrisici for landet«, rapporterer *Qiushi*.

Kinas Xi Jinping: 2016 er »En afgørende periode for Kinas udvikling«

Fredag, 1. januar 2016 – Den kinesiske præsident Xi Jinping holdt en tale, der blev udsendt over nationalt fjernsyn, for at hilse Nytåret velkomment. I talen påpegede han det fremskridt, som landet havde skabt i løbet af det forgangne år, og den »fornemmelse af vinding«, som landet følte. Han påpegede styrkelsen af Folkets Befrielseshær, 70-års jubilæet for Anden Verdenskrig og den store parade, mødet med Taiwans leder, så vel som de forskellige landvindinger, landet havde skabt inden for videnskab, med Nobelprisen til Tu Youyou og lanceringen af en forskningssatellit for at udforske mørk materie. Han bemærkede også de tragedier, der har været, med turistskibet Eastern Star, der sank i Yangtze-floden, og jordskredet i Shenzhen. Der er fortsat vanskeligheder, indikerede han, og 2016 ville blive »en afgørende periode for Kinas udvikling«. Og dette ville kræve en indsats af alle. Han udtrykte det Kommunistiske Partis faste forpligtelse til at bevæge tingene fremad og til at »skabe et bedre liv for titals af millioner af mennesker«. »Lykke kommer ikke dumpende ned fra himlen«, sagde Xi, men han var overbevist om, at Kinas »kreds af venner ville blive større i årets løb«.

Han gentog nogle af disse temaer under et te-selskab med partimedlemmer og gæster lidt senere på dagen. Han indikerede, at 101 af de reformspørgsmål, der var blevet fremlagt under et tidligere, Tredje Plenum, var blevet fuldført, inklusive reformen og styrkelsen af Folkets Befrielseshær. Han indikerede også, at anti-korrptionskampagnen var gået fremad og fortsat ville fjerne alle korrupte elementer i partiet og

regeringen. Han gentog Kinas forpligtelse over for politikken for Hongkong og Macao med »ét land, to systemer« og forsikrede dem om en vis autonomi, og han genbekræftede Kinas forpligtelse over for 1992-aftalen med Taiwan. Han sagde også, at partiet ville fortsætte med at bygge en Forenet Front fra blandt alle de demokratiske partier i landet og bruge deres patriotiske ånd til fordel for nationen, og at partiet ville fremme den rolle, der spilles af Det kinesiske folks Rådgivende Konference, der inkorporerer medlemmer fra alle partier i Kina, så vel som også personer, der ikke tilhører noget parti.

Et betydningsfuldt tegn var, at præsident Xi havde en telefonsamtale med den russiske præsident Vladimir Putin og ønskede ham alt godt i det Nye År.

Lyndon og Helga LaRouche interviewet på China Radio International

28. december 2015 – Lyndon og Helga LaRouche blev den 27. december interviewet af China Radio International i anledning af lanceringen af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB. Som svar på et spørgsmål om AIIB og beslutningen om at anvende dollaren til bankens første lån, sagde LaRouche, at dollaren befandt sig i en tilstand af hastigt sammenbrud pga. sammenbruddet i den amerikanske økonomi, alt imens Kina og renminbi (RMB) var på vej op. Med alle sine problemer går den kinesiske økonomi frem, sagde han, mens den amerikanske økonomi er ved at kollapse. Faren, bemærkede han, består i, at USA, under den britisk dominerede Obamaregering, måske vil

forsøge at lancere en atomkrig for at forhindre disse positive udviklinger i at skride frem.

Helga LaRouche bemærkede, at den kurs, som USA tager i det kommende år, vil være af absolut afgørende betydning. »Præsident Xi Jinping har lige fra begyndelsen indbudt USA til at samarbejde om dette projekt, og det står fortsat åbent for alle«, sagde hun. USA kunne respondere på imperie-maner og forsøge at sabotere disse positive udviklinger og den nye orientering i økonomisk tankegang, som AIIB og den Nye Udviklingsbank repræsenterer, sagde hun. Eller USA kunne også tage det amerikanske folks virkelige interesser til sig og respondere positivt til denne nye, økonomiske orden ved at tilslutte sig AIIB og samarbejde med Kina og dets partnere om udviklingen af verdensøkonomien.

Wall Street Journal: Vesten må gå med i Silkevejen for fred i den islamiske verden – Kinesisk Marshallplan mod terror?

Tirsdag, 1. december 2015 – En fascinerende artikel af Andrew Browne fra *Wall Street Journal* i dag, med titlen, »Can Beijing Sell Silk Road as a Marshall Plan against terror?« (Kan Beijing sælge Silkevejen som en Marshallplan imod terror?), opfordrer USA til at slutte sig til Kinas Silkevej som et nødvendigt middel til at bringe udvikling til den islamiske

verden, og som det eneste middel, der kan bringe fred til regionen.

»I kølvandet på massakren i Paris«, skriver Browne, »er det værd at stille det spørgsmål, om Kina kan få Vesten til at samarbejde med Kina om netværket af hovedveje, jernbaner, kraftværker og industriparker, der strækker sig hele vejen til Europa. Det økonomiske Silkevejsbælte repræsenterer det mest signifikante økonomiske forslag, noget land har fremlagt, der kan være med til at stabilisere kaotiske dele af verden. Desuden bakkes forslaget op af hård valuta: Kina sætter sine valutareserver på i alt 3,5 billion dollar bag indsatsen for at kickstarte vækst og skabe jobs i de muslimske områder ...«

Kinas umådeligt ambitiøse initiativ står på spil, et initiativ, der er af afgørende betydning for Beijings indsats for at sikre sin sårbare, vestlige flanke. Projektet har sin tvilling i det ligeledes fejende koncept med den Maritime Silkevej, hvis formål er at få en lignende, transformerende, økonomisk virkning langs sejlruiter fra Kina til Europa via Sydøstasien, Mellemøsten og Afrika ...«

Stort set alle er enige i, at bombing af Islamisk Stat ikke vil løse de underliggende problemer, der avler morderiske fanatikere. Her kommer så Kina, med et afgørende, manglende element, en plan, som nogle sammenligner med USA's indsats efter Anden Verdenskrig for at opbygge de skamskudte økonomier i Europa og Japan. William H. Overholt, seniorunderviser ved Harvard Universitetets Asiencenter, skriver, at, ligesom Amerikas visionære program, er Kinas Silkevejsinitiativ imponerende, ikke alene pga. dets geografiske rækkevidde, men også pga. dets integration af økonomiske, politiske og nationale sikkerhedsmæssige betragtninger ...«

»At fjerne den økonomiske fortvivlelse, der opretholder den muslimske ekstremisme, er en vision, der naturligt bør bringe Kina og USA sammen; terrorisme udfordrer dem begge ligeligt, ligesom klimaforandringer eller pandemier, hvor landene har

gode erfaringer fra samarbejde. Og ulig Østasien, hvor amerikanske og kinesiske strategiske interesser støder sammen, så er de i det store og hele sammenfaldende i den muslimske verden.

Xinjiang-provinsen kunne blive det sted, hvor Kinas interne sikkerhed bliver optrævlet. Eller det kunne blive springbrættet for en global indsats for at imødegå appellen fra muslimske dødskulter.

Men Kina må overbevise Vesten om værdien af sine planer om Silkevejen.«[1]

[1] Schiller Instituttets Seminar i København 27. apr. 2015:
»Kinas politik for 'Ét bælte, én vej'«

Kinas plan om at gøre en ende på fattigdom i 2020 – stadig 70 millioner tilbage

30. november 2015 – Kinas øverste lederskab mødtes i Beijing den 27.-28. nov. for at udarbejde konkrete planer for sit mål om at udrydde fattigdom i år 2020. Med Kinas indsats over de seneste 30 år, hvor de har løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom (det er det tal, som *Xinhua* giver den 29. nov. – en stigning fra de 600 mio., der ofte nævnes), så er der stadig 70 mio. kinesere, der lever i fattigdom.

Xi Jinping understregede, at det ikke blot er indkomsten, men

den generelle levestandard, der må adresseres. Dette omfatter tilstrækkelig mad og beklædning, tvungen skolegang, sundhedsydelser og husly.

Xi sagde til konferencen, at, alt imens det er »en krævende opgave«, så vil »ingen enkeltstående, fattig region eller noget individ, der lever i fattigdom, blive ladet tilbage«, når landet opnår sit mål med »at bygge et moderat fremgangsrigt samfund« i 2020. Han sagde, at den disponible indkomst pr. person hos landmænd i fattige områder bør vokse med en hurtigere rate end det nationale gennemsnit, og basale offentlige tjenesteydelser for områderne bør være næsten oppe på niveauet for det gennemsnitlige nationale kriterium, iflg. *Xinhua*.

»Industriell udvikling er afgørende for at lette fattigdom«, sagde Xi og opfordrede til, at lokale ressourcer skulle anvendes godt for at udvikle industrier og sikre beskæftigelse til de arbejdsløse bønder.

Premierminister Li Keqiang talte også ved konferencen og sagde, forbedringen af infrastrukturen på landet må have prioritet, inklusive veje, adgang til ferskvand, elektricitet og Internet. Han sagde, at omkring 10 mio. mennesker vil blive løftet ud af fattigdom gennem flytning.

Hongkong-professor: Obama truer Kina med atomkrig

30. november 2015 – Zhang Baohui, en professor i statskundskab og direktør for Centret for Studier af det Asiatiske Stillehavsområde ved Lingnan Universitet i Hongkong, og som i omfattende mål har skrevet om Kinas atomkapaciteter, udstedte

en kraftig advarsel til Obama om, at denne fremprovokerer en konflikt, der hurtigt kunne blive til en atomkrig.

I en artikel i *RSIS Commentary South China Sea Series Nov. 12*, skriver Zhang, at, da Obama sendte et amerikansk krigsskib inden for 12-milegrænsen omkring Kinas nyligt konstruerede øer i det Sydkinesiske Hav den 27. okt., »tog Kina denne gang ikke skridt til konkret handling for at konfrontere det amerikanske krigsskib, men sådanne fremtidige operationer kunne alvorligt destabilisere situationen i det Sydkinesiske Hav og endda freden og stabiliteten i hele regionen. De kunne igangsætte en utilsigtet optrapning og forcere de to lande hen imod en militær konflikt. Tankegangen er ganske indlysende.

»Yderligere handlinger fra den amerikanske flådes side vil trænge det kinesiske lederskab op i en krig og tvinge det til at respondere på opfattede provokationer mod landets nationale interesser og magtanseelse. Til syvende og sidst udgør det Sydkinesiske Hav en væsentlig del af Kinas geostrategiske interesser ... Desuden kunne Kina føle, at det var nødvendigt at stå fast for at afskrække en fremtidig optrapning af de amerikanske udfordringer over for landets interesser og anseelse.«

Zhang citerer både viceadmiral Yi Xiaoguang, der er vicestabschef i Folkets Befrielseshær (PLA), og som sagde, at Kina »vil tage alle nødvendige midler i anvendelse for at forsvare sin suverænitet«, hvis USA udfører lignende handlinger, og også general Fan Changlong, vicepræsident for Kinas kommunistiske partis (CCP) Centrale Militærkommission, der tilkommandør for USA's Stillehavskommando (PACOM), admiral Harry Harris, sagde, at alle fremtidige aktioner fra den amerikanske flådes side kunne udløse utilsigtede optrapninger, der skader begge landes interesser.

Kineserne har sidenhen udvidet sine militærøvelser i regionen og offentliggjort fotos af søbaserede strategiske missiler, der bæres på deres atomubåde, og som »har til hensigt at

afskrække USA«, siger Zhang.

Under kapitel titlen »Defekt amerikansk opfattelse« advarer Zhang: »Diverse kinesisk retorik og forholdsregler indikerer, at Kina kunne ty til mere konkrete og magtfulde forholdsregler for at konfrontere den amerikanske flåde. I så tilfælde vil en konfrontation mellem de to flåder blive uundgåelig. Hvad der er endnu værre, så kunne konfrontationen udløse en optrapning mod militære konflikter.

Det amerikanske militær synes imidlertid at være intetanende om dette scenario ... Det er i høj grad sandsynligt, at amerikanske beslutningstagere antager, at Kina ville indtage en politik for ikke-handling, når konfronteret med indtrængende amerikanske flådefartøjer. Denne amerikanske forventning er defekt, eftersom Kina er en atomstormagt. Når de trænges op i en krog, kan stater med atomvåben true med en asymmetrisk optrapning for at afskrække en modstander fra at skade deres nøgleinteresser. Militærparaden i Beijing den 3. september afslørede, at Kinas nye generation af taktiske missiler, såsom DF-26, kan armeres med atomsprænghoveder. Nylig information indikerer også, at Kinas luftlancerede langtrækkende krydsermissiler ligeledes kan armeres med taktiske atomsprænghoveder. Faktisk kunne de seneste fotos af JL-2 søbaserede atommissiler, der affyres fra havet, være et gedulgt atomsignal, som Kina sender for at afskrække USA.«

Zhang bemærker, at, alt imens det Sydkinesiske Hav tydeligvis er en del af Kinas kerneinteresser, så gælder dette ikke for USA. »Når en krisesituation eskalerer og begynder at involvere potentielle atomare scenarier«, skriver han, »står USA over for det barske valg, at de enten er de første til at trække sig tilbage, eller også står over for at kæmpe mod et atombevæbnet Kina. Ingen af disse muligheder er attraktiv, og begge kræver høje omkostninger, enten for anseelse eller i menneskeliv, for USA.«

»Det vil derfor være uklogt af USA at udfordre Kina. Ved at

undervurdere Beijings faste forsæt om at forsvare sine interesser, omdømme og evne til at afskrække, kunne denne plan igangsætte en eskalerende spiral, der sluttelig ville skade amerikanske interesser.«

Han konkluderer, at begge sider må overveje 'worst case scenarios' – de værst tænkelige scenarier.[1] »Det er bydende nødvendigt, at både Kina og USA overvejer, hvordan deres handlinger kunne medføre utilsigtede konsekvenser, isæt en utilsigtet optrapning mod en militær konflikt ... Der er ingen, især ikke lande i regionen, der ønsker dette scenarie.«

Lyndon LaRouche bemærkede, at denne analyse er »fuldstændig korrekt«, bortset fra, at en sådan konsekvens ikke ville være »utilsigtet« fra Obamas side; det er hans plan at tvinge Kina og Rusland til et tilbagetog, eller også gå i krig.

[1] Se video fra LaRouchePAC: »**Ingen overlevende**«, danske undertekster.

En mørk, grusom, men helt igennem sandfærdig afbildning af truslen om en termonuklear krig og konsekvenserne, og Obamas deployering af hovedparten af USA's termonukleare kapacitet i flere områder, som truer både Rusland og Kina.

**Kinas præsident Xi Jinping
til Afrika efter COP21
for at fremme udvikling i**

Afrika

26. november 2015 – Kinas præsident Xi Jinping vil foretage endnu en rejse til Afrika i december, hvor han vil tilbringe 1.-2. dec. i Zimbabwe for at mødes med præsident Robert Mugabe, og dernæst rejser videre til Sydafrika for at mødes med præsident Jacob Zuma 2.-3. dec. Han vil deltage i Forum for Kina-Afrika Samarbejde (FOCAC) i Sydafrika den 4.-5. dec., hvor han vil holde hovedtalen den 4. dec. Det er første gang, FOCAC-mødet afholdes i Afrika, og det er første gang, mødet afholdes, siden Xi Jinping blev statschef.

Xi rejser til Afrika umiddelbart efter at have tilbragt to dage på COP21, og han vil tale om udvikling, som Det afrikanske Kontinents største handelspartner.

Det kinesiske *Peoples Daily Online* annoncerede i dag, at Kina vil tilbyde nultoldsbehandling for 97 % af varer fra Nepal og syv afrikanske lande, med start den 7. dec. Disse afrikanske lande er Comorerne, Mauretanien, Togo, Liberia, Rwanda, Angola og Zambia.

Foto: Sydafrikas præsident Jacob Zuma og Kinas præsident Xi Jinping.

**Den Nye Silkevej:
En genoplivelse af**

konfuciansk kultur. Af EIR's Konfucius-ekspert Mike Billington.

Ironisk nok er den nuværende renæssance, der finder sted i Kina, på afgørende vis influeret af den »interessernes harmoni«, der karakteriserede det oprindelige Amerikanske System for Politisk Økonomi, der blev introduceret til Kina af dets måske største landsmand, Sun Yat-sen (1866-1925), fader til Den republikanske Revolution i 1911, der væltede det kejserlige Qingdynasti og bragte Alexander Hamiltons Amerikanske System til Kina. Sørgeligt nok er dette Amerikanske System systematisk blevet ødelagt i Bush-familiens og Obamas Amerika, alt imens det er i live og har det godt i Kina.

Download (PDF, Unknown)